

treball

PROLETARIIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 264 Barcelona, Maig-Juny 1965 Preu: 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament al matí, mitgdia, tarda i vespre.
Matí: de les 7 h. a les 8 h. Ona curta:

27 - 29 - 43 metres.

Mitgdia: de les 14 h. a les 15 h. Ona curta:

17 - 21 - 25 metres.

BUSQUEU TAMBE LA ONA VOLANT

Tarda i Vespre:

de les 17 h. a mitja nit (0,30 h.) On curta:

17 - 27 - 39 - 43 metres.

¡CATALANS: ESCOLTEU-LA!

LA UNITAT INDISPENSABLE

La diada del Primer de Maig ha estat, enguany, un clar exponent de l'ascens de la lluita de les masses populars espanyoles contra la dictadura del general Franco.

Per primera vegada des de fa 26 anys, el dia internacional dels treballadors ha estat festejat amb manifestacions públiques i altres accions antifranquistes, no solament en les grans ciutats com Madrid, Barcelona i Bilbao, sinó també en centres industrials més modestes, com Màlaga, Puertollano, El Port de Santa Maria i altres.

A Catalunya, a més a més de les dues manifestacions del 30 d'abril i del 1er de Maig celebrades a Barcelona, hi hagué accions commemoratives « il·legals » a Terrassa, Sabadell, Lleida, Tarragona, Vilanova i Geltrú i —probablement— en altres indrets dels que no tenim notícia a l'hora d'escriure aquest comentari.

Signe positiu d'aquest Primer de Maig és també que algunes de les accions portades a terme foren preparades en comú per distintes forces antifranquistes. A Madrid, San Sebastià, Bilbao i Barcelona hi hagué acords previs entre dues o més organitzacions antifranquistes per tal de convocar i organitzar en comú els actes commemoratius.

La manifestació del 30 d'abril a Barcelona comptà amb el suport de tots els partits i organitzacions antifranquistes, la qual cosa per sí sola constitueix un important èxit de la lluita per la democràcia.

Pot dir-se, doncs, que el Primer de Maig del 1965 ha constituït un pas endavant en el procés d'extensió de la lluita de masses a noves zones del país i en el camí de la constitució del front antifranquista, que és una condició prèvia de la victòria sobre la dictadura.

**

Això dit, és obligat assenyalar que els actes commemoratius del propassat Primer de Maig reflecteixen només parcialment el nivell de consciència antifranquista i de combativitat de la classe obrera i d'altres capes de la població, doncs els al·ludits actes haguessin tingut un abast molt més gran si hagués existit una coordinació més àmplia i veritable entre les diverses organitzacions antifranquistes.

A Bilbao, per exemple, mentre una part de les organitzacions antifranquistes recolzaven la crida feta pel Consell Provincial de Treballadors, representació democràtica de les Comissions Obreres de Biscaia, el Consell Delegat del Govern Basc, l'Aliança Sindical d'Euzkadi i altres grups polítics, feien una crida diferent que va sembrar la confusió entre una part dels treballadors bases.

A Barcelona, la manca de coordinació regular, la no existència d'un òrgan permanent de relació entre les diverses forces polítiques, determina que fossin convocades dues manifestacions distintes, una el 30 d'abril, l'altra el Primer de Maig, la qual cosa va conduir a una dispersió d'esforços i a uns resultats que, essent brillants respecte als d'anys anteriors, estan molt per dessota

per Gregorio López Raimundo

de les possibilitats existents a la nostra ciutat.

Quelcom semblant va passar a Terrassa, on dos grups polítics trencaren en el darrer moment el compromís que havien contret de recolzar la manifestació convocada per l'oposició sindical obrera.

Davant d'aquests fets, hom és pot fer la següent pregunta: Què hagués passat el Primer de Maig a Espanya, si dos mesos abans totes les forces d'oposició haguessin elaborat un pla únic d'accions commemoratives i acordat les mesures necessàries per a dur-lo a terme en comú?

No hi ha dubte de que amb una coordinació de tal naturalesa entre les organitzacions antifranquistes, el Primer de Maig hagués assolit les proporcions de diada nacional contra la dictadura que volgué donar-li el Consell Provincial de Treballadors de Biscaia.

**

No obstant, aquesta hipòtesi no ha de portar-nos a subestimar allò que hem aconseguit, sinó a la recerca dels mitjans per assegurar que aquesta unitat que ha mancat el Primer de Maig esdevingui una realitat com més aviat millor.

La falta d'unitat i de coordinació entre les forces antifranquistes és causa, no solament de que milers i milers d'antifranquistes deixin d'assistir als actes que són projectats, sinó també de que la mobilització aconseguida no apareixi en les seves veritables dimensions. Les insuficiències en la coordinació de les forces antifranquistes, la manca d'un pla d'organització dels actes projectats i la precipitació amb que s'ha procedit, han determinat que a les manifestacions del 30 d'abril i del 1 de maig a Barcelona hi participessin únicament una part de les persones que sortiren de llurs cases disposats a sumar-se a elles. Milers de barcelonins acudiren a les rodalies del lloc al qual les manifestacions havien estat convocades, però no arribaren a manifestar-se perquè no hi hagué qui els dirigís en el moment decisiu.

**

L'organització d'una manifestació no pot descansar únicament en l'edició i distribució de fulles cridant a ella. Cal que les forces que la convoquen assumeixin compro-

1er de MAIG

Expressió de l'acció política cada dia més enèrgica de les masses, la Festa del Treball d'enguany ha estat a casa nostra una jornada d'agitació i de lluita: Dues manifestacions estaven convocades a Barcelona ciutat; crides a manifestar-se circulaven a Terrassa i a Sabadell; a Hospitalet i a Sans nombroses fulles demanaven a les dones a concentrar-se als mercats; a Lleida es convocava a la població a fer acte de presència a la Plaça d'Espanya; a Tarragona es produïa una pluja d'octavilles...

De mà en mà circulaven crides de les comissions obreres; crides dels estudiants signades per totes les organitzacions antifranquistes de la Universitat; fulles amb signes a multicopista, a impremta, a màquina, reproduccions a mà...

Festejant el Primer de Maig, una vegada més aquest any pels carrers de Barcelona ressonaren els crits de Llibertat! Amnistia!; una vegada més el franquisme ha hagut de recórrer als grisos, a la patuleia del Creix, per acallar la protesta popular contra el règim odiat. Una vegada més, el Primer de Maig, jornada internacional de lluita de la classe obrera, Festa dels Treballadors, ha estat una jornada de protesta contra la dictadura franquista, jornada que, pel caràcter de les accions que han tingut lloc, hem de valorar també com un exponent de la voluntat irreversible d'actuació política oberta del poble, àvid de democràcia, de llibertat, decidit a acabar amb els procediments feixistes de govern.

Informació de les accions del Primer de Maig a Catalunya a les planes centrals

misos concrets respecte de l'assistència de les persones que son capaces de mobilitzar, respecte de la formació d'un « cap » que iniciï la manifestació i d'altres detalls pràctics que no poden abandonar-se a la improvisació de les masses. Cal que en els llocs

(Continua a la pàg 2.)

WAGA I TREBALL LENT A LES MINES DE BERGA

Si bé no disposem més que d'informacions fragmentàries, se'ns confirma que uns 900 miners de dos pous de la « Compañia General de Carbones de Berga » han paralytitzat durant 48 hores el treball de la mina per a recolzar les peticions d'augment de jornals que tenen fetes. Per la Setmana Santa, els miners d'aquests dos pous duïen ja tretze dies de treball lent, acció de protesta que ha continuat després de les festes.

En el pou « El Pessebre », del poble de Mallofrè —prop de Berga— 400 miners s'han negat durant dos dies a sortir a la superfície. El propi Delegat de Treball acudí al pou a demanar-los que reprenguessin el treball, fent promeses de solució del problema. En un altre pou no especificat, també prop de Berga, els 500 minaires es declararen en vaga i no entraren a la mina.

MANIFESTACIONS, OCTAVILLES, ATURS

Manifestació Popular a les Rambles

Diverses organitzacions van convocar als barcelonins a manifestar a les Rambles el dia 30 a les vuit del vespre. Des de molt abans, com ja comença a esdevenir un costum, les rodalies dels carrers assenyalats per acudir a manifestar-se estaven plenes de policia; Rambles, de Canaletes al Liceo; tots els carrers que hi desemboquen; la Plaça Reial era el centre i Estat Major de les forces preparades per obstaculitzar la manifestació.

A l'hora fixada, des de la Plaça de Catalunya al carrer del Carme, les Rambles són una còrrua de gent que va i ve amb animació; estudiants, empleats, intel·lectuals, treballadors, sacerdots, molt jove, nois i noies: La manifestació té un caire marcadament popular. Es fa difícil precisar quanta gent la composaven; ocupaven les Rambles i els carrers que hi desemboquen fins a l'antic Pla de l'Os uns quants milers d'homes i dones que no amagaven l'alegria de veure's al carrer, agermanats uns i altres en l'expressió d'una mateixa voluntat: Cridar a la cara del règim que no el volem, que ja no està lluny el dia en què serem desenes de millers al carrer per foragitar-lo.

La policia escometé als manifestants, en alguns casos amb salvatge brutalitat: El propi Creix dirigia les operacions i actuà més d'una vegada personalment, donant l'exemple. Es pogué veure que alguns dels manifestants agafats pels seus homes sortien dels baixos del Banc d'Espanya, on els conduïen, amb la cara plena de sang.

Els crits d'Amnistia! Llibertat Sindical! s'elevaren de la multitud repetides vegades. Des de les vuit del vespre fins més enllà de dos quarts de deu, els manifestants ocuparen les Rambles, reagrupant-se una i altra vegada després de les escames de la policia.

HI HA MANIFESTANTS A LA PRESO : DEFENSEM-LOS !

En el transcurs i després de les manifestacions del 30 d'abril i del 1 de maig a Barcelona, la policia efectuà nombroses detencions de treballadors. Conduïts a la Jefatura Superior de Policia per a ésser sotmesos a interrogatori, sabem fins ara que entre els detinguts figuren els següents obrers: Fernando Fuertes Blesa, Francisco Pena Santolaya, Pedro Fustè Pallejà, José Muñoz Lombarde, Severo Bigas Rivas, Pedro Arcas Mas, Pedro Gonzalez Fernandez, Antonio Ramirez Hernandez, Juan Hernandez Mérida, Amador Cuervo Rodriguez, Antonio Gil Martinez, José Maria Gazquez Reche i Gaspar Menor Luque.

Una noia de 16 anys, Victòria Bigas Pena, filla de Severo Bigas, ha estat deixada en llibertat cinc dies més tard.

La policia s'incautà del carnet d'identitat de nombrosos manifestants, cosa que fa temer que pugui haver-hi més detencions.

Cridem a tota la població de Barcelona a reclamar per tots els mitjans la llibertat immediata dels manifestants detinguts.

Manifestació Obrera a la Plaça de Catalunya

La classe obrera s'havia donat cita a la Plaça de Catalunya, responent a la crida de les Comissions Obreres, a les dotze del migdia. Grups d'obres, ja abans d'aquesta hora, començaven a circular a l'entorn de la plaça, que poc a poc es revestia d'una inusitada animació.

Cap a les dotze i mitja un núcil es formà, el qual, engruixit ràpidament per la multitud, es convertí en anella que començà a fer el tomb de la plaça. Dues vegades almenys s'havia completat la rodona quan esclatà el crit de Llibertat!, llançat per un manifestant. Fins aquell moment la policia no entrà en acció; arrencaren darrera del manifestant que cridava i començaren les primeres curses. Agafat i tot, envoltat per la policia, el manifestant seguia repetint el seu crit de Llibertat!, que els altres reprenien a cor.

Els grisos i la policia del Creix ho posaren tot en obra a partir d'aquesta primera escomesa per impedir que tornés a quallar la manifestació; disgregaven continuament els grups que esdevenien massa nombrosos, barraren el pas cap i des de les Rambles, allà on més intens era el trànsit de vianants que pujaven des de Colon ininterrompudament.

Molt menys nodrida que la manifestació del dia abans a les Rambles, aquesta era essencialment obrera, si bé no hi faltaven tampoc manifestants d'altres procedències socials, estudiants sobretot.

Fins cap allà a les dues de la tarda no reprengué la Plaça de Catalunya el seu aspecte normal.

(Ve de la pàg. 1)

DIADA DE GERMANOR I DE FESTA A TERRASSA

Per Terrassa havien circulat profusament les consignes cridant a la població a festejar dignament la Diada del Treball i fer al capvespre una gran manifestació. El règim, que sap amb quina força,

amb quina empena respon la classe obrera de Terrassa a les crides a manifestar-se, prengué mesures excepcionals: Des de feia unes quantes setmanes el Governador havia reforçat la policia de la ciutat amb una Companyia de grisos; la Guardia Civil sola s'havia palesat impotent a reprimir les passades manifestacions dels 14 de Novembre i 27 de Febrer...

AJUT AL PARTIT I ALS PRESOS

AJUT AL PARTIT :

A.L. 3.000 pts. - Alo. 145 pts. - Bertran 300 pts. - F. Ferrer 254 pts. - W. doble 3.775 pts. - Grup Democràcia 420 pts. - Igo 100 pts. - Ramón 185 pts. - Un Comunista 25 pts. - S/11 40 pts. - HOSA 55; 50 pts. - Anònim 655 pts. - Grup Reconciliació 290 pts. - G.A. 80 pts. - Ella 50 pts. - J.N.O. 75 pts. - Paquito H.A. 250 pts. - G. Paquito 120 pts. - M.O. 350 pts. - G. Adelante 330 pts. - Una Catòlica 25 pts. - Grup X de Barsa 1.000 pts. - Solitari 100 pts. - M.G. 100 pts. - M. Prat 525 pts. - G.1 530 pts. - X 69, 300 pts. - Pintor 60 pts. - Un Industrial 450 pts. - Un Mestre 100 pts. - Un Fuster 225 pts. - G.8, 335 pts. - La 3ª Prat 100 pts. - Pep 100 pts. - B. 12, 275 pts. - Blanca de Madrid 100 pts. - 1 P. 150 pts. - 1 B. 150 pts. - 3X 150 pts. - Pasionaria 2ª 250 pts. - L.L. 100 pts. - M. Bilbao 25 pts. - M.N. 20 pts. - Col.laborador S/3 25 pts. - Llibertat 980 pts. - Komsomol 180 pts. - Un Carmelita 717,30 pts. - El Solitari 50 pts. - Potemkin 1.100 pts. - Del Vell R 500 pts. - Prat 2.800 pts. - G. 8, 1.855 pts. - G. 1, 550 pts. - Grup B 300 pts. - Burgos 700 pts. - Paleta 100 pts. - Mag. An. 500 pts. - Loteria 2.205 pts. - Malagueño 800 pts. - X4, 250 pts. - S3, 100 pts. - Grup Obrers de Barcelona en record de Julià G. 1.425 pts. - Camarades del Valle de los Pedroches, para el P.C. 500 pts. -

TOTAL DE LA LLISTA 1/65 : 31.196,30 pts.

AJUT ALS PRESOS :

S4, 565 pts. - Igo 100 pts. - Ramon 100 pts. - G. Llibertat 50 pts. - Joves S3, 450 pts. - Z.Z. 100 pts. - VII 120 pts. - J.N.O. 100 pts. - Alo 100 pts. - C.O. 151 pts. - Anònim 100 pts. - Ram de l'Aigua 1.000 pts. - Prat de L1 3, 2.500 pts. - G. Ramon 200 pts. - M.G. 200 pts. - Camaradas del Valle de los P. 500 pts. - TOTAL de la LLISTA : 6.336 pts.

Temerosos de que això fos encara insuficient, han armat a un grup de provocadors, al cap dels quals baladreja el Ierarca Sindical Romualdo Gutierrez: Junt amb ell uns quants gossos que treballen a l'ELECTRA presumeixen de matraques i pistoles per servir-se'n contra els manifestants. Finalment, el dia 30, les autoritats destacaren més reforços de policia armada i secreta a la vila: El dia 1, a l'Avinguda del « Caudiillo », al carrer Major, al carrer Unió, cada vuit metres « passejava » una parella de grisos; un fort contingent d'aquest mateix cos repressiu assegurava la protecció de l'Ajuntament. Per tot arreu es veien els tipus de la « social »...

Nogensmenys, el Primer de Maig fou a Terrassa un dia de germanor i de repulsa a la dictadura. Des de les primeres hores del matí un riu d'homes i dones, de jovent, omplia les carreteres que surten de la ciutat. La població obrera en massa es desplaçà a festejar la Diada del Treball a les pinedes i boscos veïns. Allí, hi havia grups que es dedicaven a explicar en breus parlaments el significat de la jornada; altres organitzaven l'escolta col·lectiva de les emissions especials del 1er de Maig de la Pirenaica; un gran ball fou organitzat i els nois engegaren ràpidament un partit de futbol. Fou una gran jornada d'alegria i germanor.

I, al vespre, la classe obrera acudí a l'Avinguda del « Generalissim ». Uns quants milers de treballadors es formaven una i altra vegada en grups que la policia no parava d'obligar a circular, a desmembrar-se.

Fins a les nou del vespre no reprengué la principal arteria de Terrassa un aspecte de normalitat, deixant a part la saturació d'uniformes i de cares estranyes dels policies de la secreta que seguien fent patrulla per tot arreu.

Corresponsal.

de treball i d'estudi, en els centres de masses, en els mercats i en els barris, arreu on els antifranquistes es relacionen diàriament, es parli obertament de la manifestació que es prepara i s'adoptin les mesures adients per acudir-hi en grup, sota la direcció dels antifranquistes més combatius i de més autoritat.

Aquest sistema de preparació de les manifestacions antifranquistes necessita ésser aplicat especialment a les grans empreses, on les comissions obreres deuen organitzar reunions i assemblees prèvies en les quals els treballadors discuteixin i acordin les mesures necessàries per acudir junts a la manifestació, decidits a dar la cara i a afrontar la responsabilitat per llur acció, que no constitueix cap delictes.

D'aquesta manera s'incorporaria a les manifestacions a milers de persones que les recolzen moralment però que no tenen la decisió necessària per acudir-hi. I els que acudeixen com a espectadors rebrien l'estímul que necessiten per transformar-se en manifestants. Amb tot i la seva importància, és aquest, no obstant, un problema menor que serà fàcilment resolt si s'aconsegueix una coordinació veritable entre les forces antifranquistes.

El Comitè Executiu del PSU de Catalunya, en una Declaració feta pública el proppassat mes d'abril, ha invitat a totes les organitzacions i grups antifranquistes catalans a iniciar conversacions de cara a elaborar un pla d'acció comú a Catalunya i a procurar una entesa general de les forces antifranquistes dels diversos pobles d'Espanya.

El balanç del Primer de Maig reafirma la justesa de la nostra proposta, que deuen acollir positivament els dirigents polítics de totes les tendències i recolzar tots aquells que desitgen acabar ràpidament amb la dictadura franquista.

CONCENTRACIO A LLEIDA

Firmades per les forces democràtiques d'oposició i per l'Oposició Sindical, circularen per Lleida nombre de fulles amb consignes antifranquistes en ocasió del Primer de Maig. La població era cridada a acudir als porxos de la Plaça d'Espanya com una mostra d'adhesió a la Diada del Treball i de protesta contra el franquisme.

Les autoritats movilitzaren totes les forces de que disposaven: Des de dos dies abans, foren establerts controls als accessos a la ciutat on es verificava l'identitat i s'escorcollava als treballadors. La policia entrava en bars i tavernes a demanar documentació, feia rondes nocturnes i, finalment, ocupà llocs estratègics el dia 1, la qual cosa no impedí la concentració al lloc on s'havia convocat de més de 600 lleidatans.

OCTAVILLES A TARRAGONA

« El Primer de Maig, reforcem la lluita per un salari digne, pel dret de vaga, per la llibertat sindical i l'amnistia. P.S.U. de Catalunya. »

Octavilles com aquesta i amb altres textos semblants foren llençades pels voltants de Tarragona i per Tarragona mateix en gran quantitat. Els obrers les recollien i llegien al anar cap a la feina. Els policies de tràfic reberen l'ordre de recollir-les. En alguns llocs això ocasionà comentaris burletes dels vianants que es deturaven a contemplar-ho.

ATUR A LA H. O. S. A

Responent a la crida feta a la classe obrera de tot Espanya pel Consell Provincial de Treballadors de Biscaia, la fàbrica Hispano Olivetti acordà fer un atur de 20 minuts el dia 30 d'abril i expressar, amb motiu del Primer de Maig, alhora que llur solidaritat amb les lluites plantejades pels treballadors bascs, les seves propies reivindicacions.

LA LLUITA A LES FABRIQUES

ELIZALDE: Com sigui que l'empresa no revisava les tarifes dels jornals com es fa cada any, els treballadors comencaren, ja en el mes de febrer, una protesta en forma de « concert », típica dels obrers de l'Elizalde: A cada toc de sirena, amb eines, barres de ferro i altres estris similars es posen a colpejar estrepitosament damunt de planxes metàl·liques i de tot el que ressoni força, originant així un enorme aldarull que dura alguns minuts. També al menjador fan « concert » amb els plats i culleres.

L'empresa es feia el sord, cosa que obligà als obrers a anunciar aturs en el treball a partir del dia 17 si no se'ls atenia. Efectivament, el dia 17 parà la fàbrica des de les 10 h. a les 16 h., i fins el dia 22 es repetiren els aturs en tots els tallers. El dia 22, davant el silenci de l'empresa, acordaren paralytizar tota la fàbrica; la vaga durà des de les 8 h. del matí d'aquell dia fins a les 13 h. del dia 23.

Les últimes informacions que ens han arribat anuncien que, finalment, l'empresa ha hagut de cedir.

HISPANO OLIVETTI: La renovació del conveni col·lectiu està ocasionant repetides topades entre els treballadors i l'empresa. Com sigui que la Direcció d'aquesta tracta d'imposar un conveni desfavorable als treballadors, aquests es reuneixen en assemblees dins de la fàbrica, han elaborat un projecte de Conveni tal com ells el volen, han elegit una Comissió Obrera d'Empresa i una Representació Social encarregada de discutir el Conveni: En aquest, ultra les condicions econòmiques que l'actual cost de la vida exigeix, els obrers reclamen; respecte i garantia per a les Comissions Obreres: que es puguin utilitzar els locals dels sindi-

ELS OLIVICULTORS DE LLEIDA I DE TARRAGONA AMENAÇATS DE RUINA

La premsa del Fraga no ha pogut amagar els fets: Premeditadament, el Govern va suspendre, abans de la collita, tots els permisos d'exportació d'oli. Una vegada la collita acabada, ha esperat fins al moment en què els pagesos ja no poden retenir més l'oli i, pressionats per l'anguniosa necessitat de vendre es troben en les pitjors condicions, per reobrir el « cupo » d'exportacions... però imposant el pagament de 20.000 pts. per tona d'oli exportable! Un robatori més descarat, i en nom de la llei, és difícil d'imaginar.

No cal dir l'angúnia, la indignació que aquesta brutal mesura va produir en les comarques afectades: Cinquanta-dos pobles de Les Garrigues, de la baixa Segarra, de la comarca de Borges Blanques, es veien condemnats, a pagar, només ells, prop de 70 milions de pessetes. Pràcticament, com van declarar diversos alcaldes, si no conseguen que fós suprimida aquesta monstruosa imposició, la major part dels pagesos es veurien obligats a abandonar llurs terres.

La mobilització va començar immediatament: reunions a les cooperatives, assemblees de pagesos, assemblees d'alcaldes —a les Borges Blanques es varen reunir els alcaldes de cinquanta-dos municipis—, nomenament de comissions, protestes al Go-

vernador Civil de Lleida i al Ministeri de Comerç, octavilles que passaven de mà en mà cridant a manifestar-se, etc., han obligat, finalment al govern a fer un primer pas enrera: La premsa ha anunciat que es tornarà als pagesos de Lleida i Tarragona, i només a ells per excepció, l'import global de les pessetes cobrades segons el decret de 8 de Març.

De fet, és una trampa ben clara que no enganyarà a ningú: L'impost no s'ha suprimit; els pagesos l'han de pagar. I després, seguint un procediment complicadíssim de tràmits i paperam i a través del Sindicat Nacional de l'Oli, diuen que els tornaran els diners.

Ho diuen!... Si els han de tornar, per què els cobren? I per què hem d'omplir papers i més papers els pagesos per a que ens tornin els quartos que son nostres? I quan ens els tornaran, a veure, els diners? Hisenda va molt depressa a cobrar... però tots sabem quantes soles de sabata s'han de gastar i quants jornals s'han de perdre, abans no retorni un sol centim cobrat indegudament!

No us deixeu enganyar, olivillers de Lleida i Tarragona! Heu aconseguit fer un primer pas enrera al govern gràcies a que li heu plantat cara, gràcies a la força amb que heu protestat. Però l'impost no està suprimit ni hi ha llibertat per la circulació i contractació de l'oli.

Cal continuar la protesta sense deixar-vos adormir per les promeses: A les cooperatives i a les « Hermandades »; cada poble; en els centres exportadors com Borges Blanques i Reus, heu d'elegir, d'entre els més honrats i combatius de vosaltres, comissions que no deixin ni un moment de la mà la defensa dels vostres interessos, que es converteixin en els centres dirigents de noves reclamacions; Feu escrits de protesta i signeu-les tots els pagesos i les vostres famílies; feu aplecs davant dels ajuntaments; feu manifestacions amb les vostres dones i els vostres fills davant del Govern Civil. Seguiu l'exemple dels obrers i estudiants: la vostra força és molt gran si la treieu al carrer i marxeu tots units; si lluiteu!

No us deixeu enganyar per la maniobra de diversió que ha fet el Ministeri de Comerç per fer-vos creure que us els tornaran els diners: Es necessari exigir que el Govern decreti d'una vegada i per sempre la llibertat de comerç i contractació de l'oli i la supressió pura i simple del monstruós impost de 20 pts. per kilo a l'exportació.

Corresponsal.

de la Guardia Civil conseguí dispersar als enfurismats obrers. Un d'ells fou detingut i empresonat.

PALASCA: Els treballadors d'aquesta fàbrica de laminació i tubs de la comarca del Llobregat, com a conseqüència d'haver-los privat arbitràriament de la prima a la producció que estaven cobrant, van decidir iniciar un moviment de protesta: A partir del 28 de gener i fins els primers dies de març s'aturava completament el treball a la fàbrica durant varies hores cada dia. L'empresa va accedir ràpidament a pagar totes les primes que havia descomptat.

cats per a les reunions dels treballadors; que no intervingui la força pública en els conflictes amb l'empresa; reclamen la llibertat sindical i el dret de vaga, així com l'anul·lació de totes les sancions imposades als treballadors per haver participat en la defensa de llurs reivindicacions.

Les assemblees de fàbrica permeten als treballadors de l'Olivetti una multiplicada eficàcia en llur acció reivindicativa. A través d'elles segueixen la discussió amb la Direcció; han pogut conèixer i aprovar el projecte de Conveni fet pels obrers i poden prendre decisions col·lectives d'indiscutible eficàcia. Les assemblees els permeten també conèixer i decidir sobre la participació de la fàbrica a les accions més generals que són plantejades a la classe obrera.

El dia 28 resolgueren acudir en manifestació a la Direcció i uns 500 obrers així ho feren, pujant uns cent-cinquanta d'ells a les oficines per reclamar massivament satisfacció a llurs reivindicacions.

Després de l'Assemblea del 29, un atur de vint minuts fou decidit pel dia 30 en solidaritat amb la crida feta pel Consell Provincial de Treballadors de Biscaia, i també l'assistència a les manifestacions convocades a Barcelona pels 30 d'abril i 1er de Maig.

FUNDICIO ROS, Sant Vicenç dels Horts: Al no corregir-se descarades irregularitats en el pagament de primes a que tenen dret els treballadors, es creà una situació tal en la fàbrica que els obrers, després de declarar-se en vaga, s'aplegaren davant de les oficines. Allí, al no escoltarse la seva protesta, la indignació puja a extrems de ruptura; com que no podien arribar a l'amo, els treballadors agafaren el seu cotxe i començaren a fer-li fer tomballons. Només l'arribada

UN SINDICAT DELS ESTUDIANTS I PELS ESTUDIANTS

« El SEU, entitat no representativa; amb un caràcter clar d'instrument polític d'uns interessos; deficient en el seu funcionament; obligatori, i rebutjat a les organitzacions sindicals internacionals, no és un sindicat.

« En un procés de presa de consciència d'aquesta dada, els estudiants han adoptat una postura comú de no reconeixement d'aquest organisme. »

Així comença el manifest de la Reunió Coordinatòria de Delegats celebrada a Barcelona els dies 22 i 23 de Març d'enguany. En aquesta concisa i rotunda afirmació es condensa un fet que cap maniobra, cap cortina de fum no pot fer desaparèixer de la realitat nacional: Un estament feixista de govern ha estat successivament neutralitzat, esmicolat, políticament i materialment eliminat, mitjançant l'acció decidida, enèrgica, i nogensmenys pacífica, de les masses. És, aquesta, una confirmació rotunda de la possibilitat d'encarar-se i vèncer les forces de l'oligarquia en accions concretament dirigides contra les formes feixistes de govern.

Com afirma justament UNIVERSITAT, l'òrgan dels estudiants del PSU de Catalunya;

« L'ofensiva dels tres darrers mesos treu la seva força de tres particularitats; la coincidència del moviment obrer amb l'universitari; la combinació de les formes legals i extra-legals de lluita, i l'ús, cada vegada més generalitzat i decidit, de les manifestacions de carrer. »

Judici que cal retenir puix que la lluita dels estudiants, evidentment, no ha acabat amb aquesta important però insuficient victòria: Situada a un nivell i transcendència nacionals, els universitaris tenen ara l'honor i la responsabilitat de prosseguir-la fins al terme lògic que ells mateixos s'han traçat; la consecució plena d'un sindicat d'estudiants, concebut, dirigit, administrat i controlat exclusivament per ells mateixos. En aquesta lluita els estudiants necessiten i tenen el suport, el caliu i la simpatia del poble, de la classe obrera en primer terme, l'acció dirigent de la qual en la lluita per la llibertat sindical com per les llibertats democràtiques en general, constitueix la garantia de noves i més poderoses lluites populars.

El Decret del 7 d'abril no ha resolt els problemes universitaris. Bilbao, Barcelona, Madrid —els altres districtes no han de tardar a seguir el mateix camí—, han pres ràpidament posició en contra d'ell. La Junta de Delegats de Barcelona qualifica la seva aparició « ...com una victòria estratègica... »: Haver obligat al Govern a empassar-se amenaces i negatives constitueix, efectivament, una important victòria de la Universitat tota,

« ...però això no exclou —afegeix molt justament la Junta de Delegats de Barcelona— que el text de l'al·ludit Decret... sigui totalment rebutjable i, encara més, sigui una regressió respecte de les conclusions del Consell Nacional de Concà... ».

Els estudiants rebutgen, amb raó, un Decret que, si bé concedeix coses «... que ja no ens poden negar... », és la negació pura i simple del sindicat democràtic, autònom, representatiu, pel qual han afrontat les matraques dels grisos, les persecucions de la « social » i sovint les seves tortures i la presó.

El Govern ha volgut « nedar i guardar la roba »: Impotent per deturar, per liquidar, els instruments democràtics que s'han donat els estudiants en els transcurs de la lluita, pretèn, amb la nova reglamentació, esterilitzar-los. Vol esmorteir l'indiscutible eficàcia de les Cambres, Assembles, Juntes de Delegats, etc., encaixonant-les dins un neoverticalisme del qual, àdhuc sense precisar quina mena de malabarismes faran els jerarques encarregats de pondre el « Reglament », pot afirmar-se rotundament que es trac-

per Joan CAMI

ta d'un collar nou pels mateixos gossos; els gossos del « Movimiento » que no es resignen a ésser foragitats de la Universitat.

S'ha aconseguit una victòria política. Però el Decret no és el Sindicat que necessiten i exigeixen els estudiants, ni ho serà tampoc la nova reglamentació:

« Les concessions « verbals » dels jerarques tenen com a única finalitat semblar il·lusions, frenar i descompondre el moviment de les masses », posa en guardia la Declaració del PSU de Catalunya d'abril. Però la lluita sí arrenca victòries; la lluita i solament la lluita ha practicat arrencat de viva força el reconeixement dels representants i dels organismes que s'han donat els estudiants: Res pot obligar-los avui a fer marxa enrera; s'han acabat els seuistes designats; amb o sense Decret, els únics representants dels estudiants són aquells als quals ells mateixos han elegit; les úniques decisions vàlides aquelles que ells mateixos prenen en llurs Cambres i Assembles lliures: Aquestes són conquestes palpables, realitats objectives que ja no permetran que ningú els les arrabassi. Ni promeses de « negociació » ni menys encara les falses « consultes » als estudiants com les que presumeixen fer en comunicats d'informació obligatòria a la premsa:

« Not pot haver-hi cap veritable diàleg amb els representants de la Dictadura. No pot haver-hi compromisos amb el règim. No existeix altra via més que la

ELS IANQUIS A CASA SEVA !

per Josep MONTOLIU

La denúncia mantiguda pels comunistes de que l'imperialisme és un factor de guerra —i que algunes persones de bona fe consideren exagerada o encaminada a fer prosèlits—, els fets demostren que respon a la realitat.

Al Vietnam, el govern dels EE.UU. ha creat un focus bèl·lic que cal comprendre que no solament afecta i causa mortaldat i destrucció en aquell país, sino que posa en perill la pau del món.

Els « assessors » militars ianquis i els governs titells de Saigon, per sotmetre a la fèrula dels interessos monopolistes nordamericans el poble vietnamita, recorren a l'ocupació descarada, als bombardeigs contra la població civil, a l'ús de gasos: tenen la gosadia de desembarcar cada dia més tropes regulars, establir noves bases, a l'ensens que ordenen i disposen com a veritables botxins.

Amb el cinisme que caracteritza als homes que estan al front de la « democràcia » americana i del món batejat « lliure », pretenen que la presència de llur exèrcit d'ocupació és necessària... per garantir la lliure determinació del poble del Vietnam del sud! I, ja, ni cerquen pretextes per a justificar l'assassinat de la població vietnamita al nord i al sud del paral·lel 17.

Els bombardeigs, tant sobre la població sudvietnamita com en territori de la República Democràtica del Vietnam del nord, són accions monstruoses que, per altra part, demostren impotència ja que permeten constatar que amb tot i el seu gran aparell militar, no poden acabar amb la lluita de les forces guerrilleres que creix de dia en dia, recolzada per tota la població. Aquesta determinació del poble del Vietnam treu de polleguera als capitosts del Pentàgon.

Causa estupefacció sentir la mateixa demagògia amb motiu del desembarc de tropes regulars ianquis a la República Dominicana. De fet la història es repeteix: L'any 1916, els EE.UU. desembarcaren un contingent d'infanteria de marina a Santo Domingo, ocuparen el país i imposaren un règim militar. Llur ocupació —que durà set

de la lluita per aconseguir satisfacció plena a les demandes populars i nacionals. »

(Declaració del P.C. d'Espanya, març del 1965.)

Partint d'aquesta sòlida realitat, els universitaris avancen cap al Congrés Nacional d'Estudiants en el qual, sense immixcions intolerables, estructuraran llur veritable sindicat: A despit del Decret; denunciant la falsedat del Decret; intensificant la lluita contra tota maniobra tendent a burlar llurs aspiracions. Les conclusions tretes de l'anàlisi del Decret per la Junta de Delegats de Barcelona marquen aquest camí:

« 1. - Seguir en la línia de consolidació i perfeccionament de la nostra estructura sindical, nascuda de les nostres assemblees i dels acords presos en la Reunió coordinatòria Nacional de Districtes, desitjant que en això trobem el decidit suport de les autoritats acadèmiques, com a conseqüència lògica del reconeixement de la legitimitat de les nostres aspiracions.

« 2. - Demanar... la celebració d'un Congrés Nacional de tots els Districtes, amb representants electes, on puguin ésser lliurement discutides les bases de la futura organització sindical. » Serà l'acció unida dels estudiants, la lluita intel·ligent i enèrgica, massiva, de toda la Universitat espanyola, estretament vinculada a les accions de masses del nostre poble, agermanada a la lluita de la classe obrera, la que arrencarà el Congrés, el Sindicat verament dels estudiants.

anys llargs— deixà pas a la dictadura de Trujillo, règim cruel que el poble dominicà hagué de sofrir durant més de trenta anys. Ara, quaranta anys després d'aquell desembarc, repeteixen l'operació per a impedir novament al poble dominicà l'establiment de la democràcia i per venir en ajuda de les mateixes castes i interessos de les quals Trujillo fou el protector i executor durant tants anys.

Els EE.UU. es proclamen líders del món « lliure ». I tenim encara gent a casa nostra que se'n fan ressó del seu cabdillatge. Una vegada més, podran donar-se compte tots els demòcrates honestos que la democràcia que proclamen els dirigents ianquis en nom de l'anticomunisme no és altra cosa que la defensa dels interessos dels més grans monopolis capitalistes del món, al servei dels quals posen l'aparell militar i la política del « bastó gros ». Sense escrúpols, passen per damunt, i no cal dir que deixen en l'estacada, inclús d'aquells homes « liberals » que volen fer-se agradables cercant a conjugar una certa democràcia formal amb la professió de fe anticomunista.

El nostre poble, però, ja fa temps que coneix als governants dels EE.UU. com el que són: els millors sostenidors de Franco i de la seva camarilla d'oligarques; els de les bases militars atòmiques que atempten contra la nostra sobirania i amenacen amb la destrucció del nostre poble. En definitiva, és que més fan per a impedir que recobrem la llibertat i la democràcia.

Cal aixecar a tot arreu la veu de protesta contra la intervenció militar nordamericana al Vietnam i a Santo Domingo: Cal exigir que s'acabin, els bombardeigs; i la retirada de les tropes d'ambdós països: hem de seguir l'exemple que han donat els estudiants de Madrid acudint el dia 7 de Maig a cridar davant l'Ambaixada nordamericana: Forats Assassins!, i els de Barcelona acudint a manifestar davant l'Institut d'Estudis nordamericà de la Via Augusta. Cal sumar la nostra veu al clam de tot el món per fer retrocedir als imperialistes nordamericans i llurs supports, per defensar la pau greument amenaçada per aquestes agressions.